

Sygn. akt **IC 2583/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2016r.

Sąd Okręgowy w Płocku Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: **SSO Małgorzata Tetkowska**

Protokolant: Damian Gołębiowski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 października 2016r. w P.

sprawy z powództwa J. J.

przeciwko Skarbowi Państwa Sądowi Rejonowemu Gdańsk – Południe w Gdańsku, Sądowi Okręgowemu w Gdańsku, Sądowi Apelacyjnemu w Gdańsku, Sądowi Rejonowemu Gdańsk – Północ w Gdańsku, Sądowi Rejonowemu w Sopocie, Sądowi Rejonowemu w Gdyni, Sądowi Rejonowemu w Wejherowie, Sądowi Rejonowemu w Tczewie, Sądowi Rejonowemu w Bydgoszczy, Sądowi Rejonowemu w Ślubicach, Sądowi Rejonowemu w Słupsku, Sądowi Rejonowemu w Opolu, Sądowi Rejonowemu w Świdnicy, Sądowi Rejonowemu w Jarosławiu, Sądowi Rejonowemu w Gryficach, Sądowi Rejonowemu w Tarnobrzegach, Sądowi Okręgowemu w Tarnobrzegu, Sądowi Rejonowemu w Suwałkach, Sądowi Okręgowemu w Suwałkach, Sądowi Rejonowemu w Sieradzu, Sądu Rejonowemu Katowice – Wschód w Katowicach, Sądowi Okręgowemu w Katowicach, Sądowi Apelacyjnemu w Katowicach, Sądowi Rejonowemu dla Krakowa Śródmieścia w Krakowie, Sądowi Okręgowemu w Krakowie, Sądowi Apelacyjnemu w Krakowie, Sądowi Rejonowemu w Skierniewicach, Sądowi Rejonowemu dla Warszawy - Śródmieście w Warszawie, Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia – Śródmieście we Wrocławiu, Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie, Sądowi Okręgowemu w Elblągu, Sądowi Okręgowemu w Gliwicach, Sądowi Okręgowemu w Słupsku, Sądowi Okręgowemu w Świdnicy, Sądowi Okręgowemu w Lublinie, Sądowi Okręgowemu w Przemyślu, Sądowi Okręgowemu w Szczecinie, Sądowi Okręgowemu w Piotrkowie Trybunalskim, Sądowi Okręgowemu w Białymstoku, Sądowi Apelacyjnemu w Białymstoku, Sądowi Okręgowemu w Sieradzu, Sądowi Okręgowemu w Częstochowie, Sądowi Okręgowemu w Łomży, Sądowi Okręgowemu w Warszawie, Sądowi Okręgowemu Warszawa – Praga w Warszawie, Sądowi Okręgowemu w Koszalinie, Sądowi Apelacyjnemu w Szczecinie, Sądowi Okręgowemu w Siedlcach, Sądowi Okręgowemu w Zamościu, Sądowi Apelacyjnemu w Lublinie, Sądowi Okręgowemu w Łodzi, Sądowi Apelacyjnemu w Łodzi, Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu, Sądowi Apelacyjnemu we Wrocławiu, Sądowi Okręgowemu w Legnicy, Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie, Sądowi Najwyższemu

o zadośćuczynienie

1.powództwo oddała;

2.zasądza od powoda J. J. na rzecz Skarbu Państwa- Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 3.600zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IC 2583/14

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 29 października 2014 r. powód J. J. wniósł o zasądzenie na jego rzecz tytułem zadośćuczynienia solidarnie kwoty 80 000 zł od pozwanych: Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku, Sądu Okręgowego w Gdańsku, Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku, Sądu Rejonowego w Sopocie, Sądu Rejonowego w Gdyni, Sądu Rejonowego w Wejherowie, Sądu Rejonowego

w Tczewie, Sądu Rejonowego w Bydgoszczy, Sądu Rejonowego w Słubicach, Sądu Rejonowego w Słupsku, Sądu Rejonowego w Opolu, Sądu Rejonowego w Świdnicy, Sądu Rejonowego w Jarosławiu, Sądu Rejonowego w Gryficach, Sądu Rejonowego w Tarnobrzegach, Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu, Sądu Rejonowego w Suwałkach, Sądu Okręgowego w Suwałkach, Sądu Rejonowego w Sieradzu, Sądu Rejonowego Katowice – Wschód w Katowicach, Sądu Okręgowego w Katowicach, Sądu Apelacyjnego w Katowicach, Sądu Rejonowego dla Krakowa Śródmieścia w Krakowie, Sądu Okręgowego w Krakowie, Sądu Apelacyjnego w Krakowie, Sądu Rejonowego w Skierniewicach, Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieście w Warszawie, Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieście we Wrocławiu, Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie, Sądu Okręgowego w Elblągu, Sądu Okręgowego w Gliwicach, Sądu Okręgowego w Słupsku, Sądu Okręgowego w Świdnicy, Sądu Okręgowego w Lublinie, Sądu Okręgowego w Przemyślu, Sądu Okręgowego w Szczecinie, Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim, Sądu Okręgowego w Białymstoku, Sądu Apelacyjnego w Białymstoku, Sądu Okręgowego w Sieradzu, Sądu Okręgowego w Częstochowie, Sądu Okręgowego w Łomży, Sądu Okręgowego w Warszawie, Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie, Sądu Okręgowego w Koszalinie, Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, Sądu Okręgowego w Siedlcach, Sądu Okręgowego w Zamościu, Sądu Apelacyjnego w Lublinie, Sądu Okręgowego w Łodzi, Sądu Apelacyjnego w Łodzi, Sądu Okręgowego we Wrocławiu, Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, Sądu Okręgowego w Legnicy, Sądu Apelacyjnego w Warszawie, Sądu Najwyższego oraz **Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w G. i Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w W..**

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał sygnatury akt spraw, w których wydano niekorzystne dla niego rozstrzygnięcia.

Zdaniem powoda działania w/w organów spowodowały u niego cierpienia fizyczne i psychiczne wynikające z naruszenia dóbr osobistych powoda, zwłaszcza pogorszenia się stanu zdrowia wywołanego bezprawnymi działaniami funkcjonariuszy publicznych referendarzy sądowych i sędziów; według powoda działania związane z wydaniem niekorzystnych rozstrzygnięć procesowych spowodowały u niego odczucie dyskryminacji, jako lekceważące, instrumentalne jego potraktowanie oraz wykorzystanie jego położenia życiowego w związku z przebywaniem w warunkach izolacji penitencjarnej. Skutkowało to pogorszeniem się jego stanu zdrowia polegającym na: zwiększonym naciśnieniu, bólach, zawrotach głowy, bólach wątroby i żołądka, depresji i stanach depresyjnych. Powód wskazał, iż z uwagi na te schorzenia jest pod stałą opieką lekarza internisty, psychiatry i neurologa, zażywa leki i nie może właściwie funkcjonować, w tym podjąć pracy. Jego rokowania co do wyleczenia i samoegzystencji na przyszłość są nieumiarodajne.

Pozwany Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. w piśmie z dnia 5 czerwca 2015 r. wniósł o odrzucenie pozwu wobec pozwanego Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w W., w przypadku nieuwzględnienia wniosku o odrzucenie pozwu wniósł o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że odrzucenie pozwu jest uzasadnione z uwagi na brak zdolności sądowej Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w W., który to brak jest nieusuwalny. Jak wynika z przepisów ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych rzecznik dyscyplinarny jest jednym z organów samorządu radców prawnych. Rzecznik Dyscyplinarny nie jest osobą prawną, jak również ustawa o radcach prawnych nie przyznaje mu samodzielnej zdolności prawnej, co oznacza, że nie może być stroną w postępowaniu sądowym. Gdyby Sąd nie podzielił argumentacji w przedmiocie odrzucenia pozwu, powództwo powinno zostać oddalone jako bezzasadne. Pozwany kwestionuje powództwo co do zasady jak i co do wysokości. Powód nie przytoczył żadnych okoliczności oraz dowodów na okoliczność powstania odpowiedzialności pozwanego. Pozwany zaprzeczył, aby jego działanie było bezprawne oraz aby było nacechowane lekceważąco i instrumentalnie w stosunku do powoda. Sprawa wynikająca ze skargi złożonej przez powoda została rozpoznana przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP zgodnie z kompetencjami, bez zbędnej zwłoki oraz w sposób zgodny z przepisami prawa. Wynik prowadzonego postępowania nie jest bezprawny.

Pozwany Skarb Państwa w odpowiedzi na pozew z dnia 5 czerwca 2015 r. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa według norm przepisanych. Wskazał, iż żądania pozwu są bezzasadne. Powód prowadzi setki spraw przeciwko Skarbowi Państwa i jak się wydaje jedynym celem

takiej aktywności jest chęć angażowania aparatu państwa w tą działalność, albowiem nie ma ona nic wspólnego z dochodzeniem rzeczywistych roszczeń. Sposób postępowania powoda jednoznacznie świadczy o tym, że nie doznaje on żadnych szkód na skutek sposobu procedowania poszczególnych postępowań (poza ewentualnie zawiedzionymi nadziejami dotyczącymi uzyskania korzyści majątkowych). Roszczenie powoda stanowi nadużycie jego praw w kontekście art. 5 k.c. i już z tego powodu nie powinno być uwzględnione. Pozwany zaprzeczył twierdzeniom powoda dotyczącym nieprawidłowości związanych z tokiem postępowań wskazanych w pozwie. Postępowania prowadzone były prawidłowo i bez zwłoki, a wydane orzeczenia należy uznać za słuszne. Nie mogło więc dojść do naruszenia dóbr osobistych powoda, czy też powstania po jego stronie szkody lub krzywdy. Powód ogranicza się jedynie do wyliczenia postępowań i wskazania, że jego dobra osobiste zostały naruszone. Nie wiadomo do jakich konkretnie nieprawidłowości doszło w konkretnych postępowaniach i jakie są skutki tych nieprawidłowości.

Pozwany Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w G. w odpowiedzi na pozew z dnia 19 czerwca 2015 r. wniósł o odrzucenie pozwu w części skierowanej do rzecznika z uwagi na brak zdolności sądowej. Jednostkami organizacyjnymi samorządu zawodowego radców prawnych wyposażonymi w osobowość prawną są Okręgowe Izby Radców Prawnych (art. 5 ustawy o radcach prawnych) działające przez swoje organy w sposób przewidziany w ustawie i opartym na niej statucie. Rzecznik Dyscyplinarny w dniu wniesienia pozwu przez J. J. nie posiadał statusu organu, dopiero z dniem wejścia w życie ustawy z dnia 7 listopada 2014 r. o zmianie ustawy – prawo o adwokaturze oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2014 r. poz. 1778) nadano mu status, z zastrzeżeniem wynikającym z art. 5 teże ustawy.

Pozwany Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w G., Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w G. w odpowiedzi na pozew z dnia 29 czerwca 2015 r. pozwany wniósł o odrzucenie pozwu wobec Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w G., a z ostrożności procesowej jako kolejny, rozpoznanie wniosku o oddalenie powództwa w całości. Odrzucenie pozwu jest uzasadnione z uwagi na brak zdolności sądowej. Rzecznik Dyscyplinarny nie jest osobą prawną, ustawa o radcach prawnych nie przyznaje mu samodzielnej zdolności prawnej, co oznacza, że nie może być stroną w postępowaniu sądowym. Z ostrożności procesowej złożono wniosek o oddalenie powództwa w całości, na wypadek nie zaakceptowania stanowiska pozwanego dot. odrzucenia pozwu. Powództwo jest bezzasadne. Powód nie przytoczył w pozwie żadnych okoliczności oraz dowodów na okoliczność powstania odpowiedzialności pozwanego. Wskazana przez powoda sygnatura sprawy Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w G. tj. D 77/12 obejmowała kontrolę rozstrzygnięcia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w G. tj. postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia R 109/12 z dnia 1 października 2012 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP – utrzymał w mocy to postanowienie.

Postanowieniem z dnia 29 czerwca 2015 r. Sąd Okręgowy w Płocku na podstawie art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c. odrzucił pozew co do pozwanych Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w G. i Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. – k.345.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. J. był stroną bądź uczestnikiem w szeregu postępowaniach sądowych, które inicjował; prowadzone był też z jego inicjatywy liczne postępowania dyscyplinarne w sprawie pełnomocników świadczących dla niego pomoc prawną.

W sprawach, których J. J. był stroną lub uczestnikiem, wydano następujące niekorzystne dla niego rozstrzygnięcia :

- oddalono, odrzucono bądź zwrócono wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych lub o ustanowienie pełnomocnika z urzędu lub oddalono środek odwoławczy od takiego orzeczenia w sprawach lub umorzono postępowania w tych sprawach sygn. akt: IX Co 112/12 , I Co 170/09 SR Gdańsk – Południe w Gdańsku, I Co 347/09 SR Gdańsk – Północ w Gdańsku, III S 916/14, III S 922/14, III S 927/14, III S 933/14, III S 934/14, III S 935/14, III S 947/14, III S 958/14, III S 984/14, III S 1069/14, III S 1072/14, III S 1075/14, III S 1076/14, III S 1077/14, III S 1078/14, III S 1081/14, III S 1037/14, III S 1060/14, XVI Cz 906/14, XVI Cz 919/14, XVI Cz 920/14, XVI Cz 1004/14, XVI Cz 1012/14, V S 103/14, V S 89/14, VII S 2/14 SO w Gdańsku, V ACa 708/13, V ACa 708/13 SA w Gdańsku, I Co 1293/13 SR w Sopocie, I Co 2652/13 SR w Tczewie, I Co 280/12 SR w Bydgoszczy, I Co 264/14 SR w Ślubicach, IX Co 2185/12, IX Co 109/13, IX

Co 198/13, IX Co 218/13, IX Co 621/13, IX Co 1314/13, IX Co 1847/13, IX Co 2401/13, IX Co 2585/13, IX Co 3092/13, IX Co 3215/13, IX Co 3647/13, IX Co 4303/13, IX Co 4304/13 SR w Zielonej Górze, I Co 53/14, I Co 54/14, I Co 55/14, SO w Elblągu, IV S 151/14 SO w Słupsku, I C 286/11 SO w Gliwicach, I C 625/11 SO w Lublinie, I S 39/14, I S 41/14 SO w Przemyślu, I S 44/13, I S 48/14 SO w Tarnobrzegu, I S 43/14, I S 10/14, I S 18/14, I S 20/14, I S 26/14, I S 36/14, I S 14/14, I S 23/14, I S 33/14 SO w Suwałkach, IV S 116/14, IV S 126/14 SO w Katowicach, I S 43/14, V S 131/14, V S 132/14, V S 133/14, V S 127/14, V S 130/14, V S 129/14, V S 140/14 SA w Katowicach, I C 252/13 SO w Białymstoku, I ACa 56/14, I ACa 326/14 SA w Białymstoku, I C 1672/12/S SR dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie, I C 803/14 SO w Krakowie, I ACa 1102/13, I ACa 650/13, I ACa 1601/13, I ACo 10/14 SA w Krakowie, I S 80/14 SA w Lublinie, I ACz 1159/14, I As 74/14, I As 65/14, I As 75/14 SA w Łodzi, VIII Co 1422/12 SR dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu, I S 80/14, I S 81/14, I S 82/14 SA we Wrocławiu, IV S 12/13, IV S 60/13, IV S 110/13 IV S 160/13, IV S 192/13, IV S 297/13, IV S 298/13, IV S 299/13, IV S 300/13, IV S 301/13, IV S 374/13, IV S 405/13, IV S 475/13, IV S 554/13, IV S 3/14, IV S 101/14, IV S 150/14, IV S 222/14, IV S 223/14, IV S 97/14, SO Warszawa – Praga w Warszawie, VI S 280/14, I S 216/14, I S 237/14, VI S 308/14, VI ACz 4725/14, I S 238/14, VI ACa 869/13 SA w Warszawie;

- odrzucono, zwrócono lub oddalono skargi złożone w trybie Ustawy o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. z 2004 r., nr 179, poz. 1843) bądź umorzono postępowanie w sprawach sygn. akt : V S 116/14/P, VII S 2/14 Sądu Okręgowego w Gdańsku, V ACa 708/13 SA w Gdańsku, IV S 169/14 SO w Słupsku, II S 48/14 SO w Opolu, II S 47/14 SO w Świdnicy, I S 39/14, I S 41/14 SO w Przemyślu, II CS 198/14 SO w Szczecinie, I S 45/14, I S 68/14, I S 69/14, I S 70/14, I S 73/14 SO w Tarnobrzegu, II S 25/14 SO w Piotrkowie Trybunalskim, I S 56/14 SO w Suwałkach, I S 10/14, I S 9/14 SO w Sieradzu, IV S 126/14 SO w Katowicach, I S 98/14, VS 129/14 SA w Katowicach, I A S 92/14 SA w Białymstoku, I A S 85/14 SA w Szczecinie, II S 169/14, II S 173/14 SO w Krakowie, I S 211/14, I S 191/14, I S 214/14, I S 215/14, I S 216/14, I S 219/14 SA w Krakowie, I S 80/14, I S 81/14 SA w Lublinie, III S 86/14, III S 87/14 SO w Łodzi, II S 134/14 SO we Wrocławiu, I S 69/14, I S 72/14, I S 74/14, I S 66/14 SA we Wrocławiu, V S 258/14, V S 251/14, V S 266/14 SO w Warszawie, VI S 280/14, I S 236/14, VI Sk 49/14, I S 216/14, I S 237/14, I S 238/14 SA w Warszawie;

- odmówiono, odrzucono sporządzenia uzasadnienia postanowienia w sprawie o wyłączenie sędziów, oddalono środek odwoławczy od takiego orzeczenia w sprawach sygn. akt: III Co 10/14, III Co 51/14, XVI Cz 653/14 SO w Gdańsku;

- oddalono środek odwoławczy od orzeczenia o przekazaniu według właściwości w sprawach sygn. akt: XVI Cz 1026/14, XVI Cz 1027/14 SO w Gdańsku;

- oddalono apelację w sprawach sygn. akt: II Ca 1017/14 SO w Krakowie;

- odmówiono wszczęcia dochodzenia w sprawie radcy prawnego w sprawach sygn. akt: D 77/12 Okręgowa Izba Radców Prawnych Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w G., DO 79/2014 Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej izby Radców Prawnych w W., I ACz 813/14 SA w Lublinie.

W odniesieniu do żadnego z w/w postępowań nie doszło do wydania we właściwym postępowaniu prejudykatu, który stwierdzałby niezgodność z prawem orzeczeń sądowych wydanych w powyższych sprawach.

J. J. od 01 lutego 2000 r. przebywa w warunkach izolacji penitencjarnej. Posiada wykształcenie podstawowe bez zawodu, nie pracuje, jest bezdzietnym kawalerem.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie wyżej wskazanych dokumentów znajdujących się w aktach sprawy niniejszej oraz twierdzeń powoda.

Sąd pominął wnioski dowodowe zgłoszone przez powoda jako nieprzydatne w sprawie (art. 217 § 3 kpc); stan faktyczny ustalony został w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy na podstawie dokumentów oraz twierdzeń zawartych w pozwie. Zbędne było w istocie zapoznawanie się przez Sąd z aktami spraw wymienionych przez powoda w pozwie z uwagi na brak skonkretyzowania zarzutów dotyczących rzekomych wadliwości i błędów procesowych.

Podkreślić należy, iż nie istnieje dowód z akt sprawy – strona powodowa nie wskazała natomiast konkretnych dokumentów znajdujących się w aktach spraw, które miałyby zostać zaliczone w poczet materiału dowodowego. Dowód z przesłuchania stron zgodnie z systematyką przepisów formalnoprawnych ma charakter subsydiarny (art. 299 k.p.c.), co do zasady w sprawach o naruszenie dóbr osobistych istotnie jest on przeprowadzany, natomiast w żadnym wypadku nie może stanowić środka w drodze którego powód będzie dopiero poszukiwał twierdzeń stanowiących podstawę faktyczną formułowanych roszczeń – podstawa faktyczna roszczeń winna wskazana być w sposób stanowczy, jasny i precyzyjny już w pozwie, bądź też sprecyzowana przez pełnomocnika w formie pisma procesowego lub stanowiska zajętego w toku rozprawy. W świetle treści załączonych do akt sprawy niniejszej dokumentów oraz twierdzeń powoda zdaniem Sądu uznać należało, iż przesłuchanie stron jest środkiem dowodowym zbędnym dla właściwego rozstrzygnięcia sprawy. Podkreślić przy tym należy, iż strony procesu obowiązują swego rodzaju lojalność procesową, wyrażającą się w obowiązku dokonywania czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawania wyjaśnień co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiania dowodów (art. 3 k.p.c.) – z jednej strony sąd powinien przeciwdziałać przewlekaniu postępowania i dążyć do tego, aby rozstrzygnięcie nastąpiło na pierwszym posiedzeniu, jeżeli jest to możliwe bez szkody dla wyjaśnienia sprawy, z drugiej zaś uczestnicy procesu obowiązani są przytaczać wszystkie okoliczności faktyczne i dowody bez zwłoki, aby postępowanie mogło być przeprowadzone sprawnie i szybko (art. 6 k.p.c.). Sytuację, w której powód zdawkowo formułuje twierdzenia odnośnie okoliczności faktycznych w treści pozwu i oczekując, że swoje stanowisko szerzej zaprezentuje poprzez złożenie zeznań w charakterze strony, ocenić właśnie należy jako nielojalność procesową, nieusprawiedliwioną w żaden sposób tokiem postępowania. Zbędne i niecelowe było przesłuchiwanie funkcjonariuszy publicznych, którzy w ramach pełnionych obowiązków wydawali niekorzystne dla powoda decyzje – tym bardziej, iż powód nie wskazał konkretnych osób, które miałyby zeznawać jako świadkowie. Zbędne było także zdaniem Sądu zapoznawanie się z dokumentacją medyczną powoda oraz dopuszczenie dowodu z opinii biegłych lekarzy. Powód nie wykazał, że cierpi na jakiegokolwiek schorzenia, co czyni badanie jego dokumentacji medycznej nieistotnym dla rozstrzygnięcia sprawy, zaś zadaniem biegłego nie jest ustalenie stanu faktycznego sprawy, lecz naświetlenie i wyjaśnienie przez sąd okoliczności z punktu widzenia posiadanych przez biegłego wiadomości specjalnych przy uwzględnieniu zebranego i udostępnionego biegłemu materiału sprawy. Zwrócić należy uwagę, iż jak wynika z posiadanej przez Sąd z urzędu wiedzy, powód korzysta z opieki medycznej, jego stan zdrowia jest stabilny – nawet dla laika schorzenia, na które się powołuje, nie mogą pozostawać w adekwatnym związku przyczynowym z faktem uczestniczenia w setkach postępowań sądowych inicjowanych przez powoda z ewidentnym nadużywaniem prawa do sądu.

Sąd zważył, co następuje :

Powód, jako podstawę prawną dochodzonego roszczenia wskazał art. 417 k.c. i następne.

Zgodnie z art. art. 417 § 1 k.c. za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Zgodnie z art. 417¹ § 2 k.c. jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. Na wstępie wyjaśnić należy, iż odpowiedzialność z tytułu zadośćuczynienia stanowi formę odpowiedzialności cywilnoprawnej za szkodę niemajątkową w postaci naruszenia określonego dobra osobistego; odpowiedzialność ta ma charakter deliktowy i opiera się na ogólnych zasadach wynikających z dyspozycji art. 415 kc – a zatem podstawowymi przesłankami jej ustalenia są : bezprawność działania lub zaniechania, wystąpienie szkody (majątkowej lub niemajątkowej) oraz adekwatny związek przyczynowy między zdarzeniem wywołującym szkodę a samą szkodą. Dla przypisania odpowiedzialności niezbędne jest zatem wykazanie przez osobę poszukującą ochrony prawnej faktu dopuszczenia się przez sprawcę czynu zabronionego (czy też przez osobę, za której działania odpowiedzialność ponosi) wystąpienia szkody oraz normalnego związku przyczynowo-skutkowego między czynem a szkodą. Strona dochodząca zadośćuczynienia pieniężnego z tytułu naruszenia dobra osobistego obowiązana jest udowodnić nie tylko sam fakt naruszenia dobra osobistego, ale także doznania krzywdy wskutek naruszenia dobra osobistego. Należy przy tym

mieć na względzie, że nie każde naruszenie dobra osobistego rodzi prawo do żądania zadośćuczynienia na podstawie art. 448 kc czy art. 445 § 1 kc. W ocenie Sądu nie doszło do naruszenia jakichkolwiek dóbr osobistych powoda (w szczególności zdrowia) w związku z działaniami pozwanych, które według powoda miały charakter bezprawny i wywołujący szkodę; nie miał miejsce rozstrój zdrowia powoda w związku z działaniami organów państwa, co uzasadniałoby skuteczne żądanie przyznania zadośćuczynienia na podstawie art. 445 § 1 kc.

Przed wszystkim zdaniem Sądu nie może być mowy o bezprawności działania pozwanych, które to podmioty podejmowały czynności w ramach obowiązującego porządku prawnego.

W orzecznictwie podkreśla się, że przepisy art. 417 i art. 417¹ k.c. nie mają zastosowania do odpowiedzialności Skarbu Państwa za naruszenie dóbr osobistych w postaci czci, dobrego imienia, godności, gdyż odpowiedzialność za naruszenie tych dóbr osobistych uregulowana jest w sposób odrębny właśnie w art. 23, 24 i 448 k.c. Jedynie szczególny rodzaj dóbr osobistych w postaci zdrowia i wolności może podlegać także ochronie przewidzianej w art. 444 i 445 k.c. Jeżeli szkodę lub krzywdę wynikającą z rozstroju zdrowia wywołało niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej, wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, odpowiedzialność Skarbu Państwa opiera się na zasadach art. 417 § 1 lub art. 417¹ § 2 k.c., a zadośćuczynienie przysługuje na podstawie art. 445 § 1 k.c. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 30.04.2014r., I ACa 106/14, LEX nr 1489164). Jeśli bezprawne działanie ma wynikać z prawomocnego orzeczenia sądu to odpowiedzialność za naruszenie dóbr osobistych na podstawie art. 24 § 1 k.c. w związku z art. 448 k.c. warunkuje także przesłanka odpowiedzialności odszkodowawczej państwa za bezprawie judykacyjne z art. 417¹ § 2 k.c., a zatem niezgodność z prawem prawomocnego orzeczenia stwierdzona we właściwym postępowaniu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 9.01.2014r., I ACa 837/13, LEX nr 1439214).

W niniejszej sprawie niesporne było, iż nie wydano we właściwych postępowaniach prejudykatów, które stwierdzały niezgodność z prawem kwestionowanych przez powoda orzeczeń sądowych, co a limine wyklucza możliwość przypisania odpowiedzialności deliktowej w zakresie objętym żądaniem pozwu. Postępowania wszczęte przez powoda (skargi na przewlekłość postępowań) nie wykazały bezprawnych działań Skarbu Państwa. Wnoszone skargi zostały oddalone lub odrzucone. Sąd rozpoznający roszczenie odszkodowawcze, na mocy w/w przepisów, nie może samodzielnie ustalić niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądowego.

Należy także podkreślić, iż powód domagając się odpowiedzialności deliktowej Skarbu Państwa nie przedstawił żadnych okoliczności uzasadniających przyjęcie: bezprawności działania lub zaniechania sprawcy przy wykonywaniu władzy publicznej, szkody oraz normalnego związku przyczynowego między bezprawnym zachowaniem sprawcy a szkodą. Co do zasady, nie zachodzi więc odpowiedzialność Skarbu Państwa.

Należy ewentualnie rozważyć art. 417² kc jako podstawę prawną dochodzonego roszczenia, zgodnie z którym jeżeli przez zgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej została wyrządzona szkoda na osobie, poszkodowany może żądać całkowitego lub częściowego jej naprawienia oraz zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, gdy okoliczności, a zwłaszcza niezdolność poszkodowanego do pracy lub jego ciężkie położenie materialne, wskazują, że wymagają tego względy słuszności. Przyjmując zatem bezspornie, iż działania organów sądowych nie miały charakteru bezprawnego, nawet przy hipotetycznym założeniu, że doszło do pogorszenia się stanu zdrowia powoda z uwagi na tok postępowań, których jest inicjatorem, to zdaniem Sądu taki ewentualny uszczerbek i tak nie uzasadnia zasądzenia jakiegokolwiek kwoty, albowiem absolutnie nie uzasadniają tego względy słuszności – powód w każdym razie takich szczególnych okoliczności które by dotyczyły jego osoby nie wykazał.

W związku z powyższym, w istocie bez znaczenia dla rozstrzygnięcia było to, czy doszło do naruszenia dóbr osobistych wskazanych przez powoda, czy doznał z tego powodu krzywdy oraz czy zachodzi adekwatny związek przyczynowy pomiędzy podnoszonymi okolicznościami, a wydanymi orzeczeniami. Działania organów państwa nie były bezprawne, zaś powód chociażby nie uprawdopodobnił istnienia związku przyczynowego między stanem zdrowia, a tokiem

postępowań. Stąd też Sąd oddalił wnioski dowodowe powoda wskazane w pozwie uznając, iż powołane dowody nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i nie są przydatne do udowodnienia wskazanych okoliczności.

Podkreślić należy, iż zarówno w doktrynie jak i orzecznictwie podnosi się, że naruszenie dobra osobistego rozpatrywać należy tylko w granicach przeciętnych ocen społecznych, a nie indywidualnego odczucia osoby domagającej się ochrony (uchw. SN z dnia 28 maja 1971 r., III PZP 33/70, OSNCP 1972, nr 11, poz. 188); ujęcie obiektywne pozwala uniknąć ochrony, subiektywnie i nadmiernie odczuwanych skutków naruszeń sfery osobistej (tak J. Piątowski, Glosa do wyroku SN z dnia 16 stycznia 1976 r., II CR 692/75, NP 1977, nr 7-8, s. 1146). Za obiektywną koncepcją dóbr osobistych przemawia również to, że dobra te "są wartościami niemajątkowymi, wiążącymi się z osobowością człowieka, uznanymi powszechnie w danym społeczeństwie", oraz że konieczne jest odróżnienie problemu stwierdzenia osobistego charakteru danego dobra od samej oceny jego naruszenia, a tylko niektóre dobra osobiste są szczególnie ściśle związane ze sferą psychiczną jednostki i wówczas stwierdzenie ich naruszenia jest utrudnione (A. Szpunar, Ochrona dóbr osobistych, Warszawa 1979, s. 106). Powód w sprawie niniejszej w sposób wybitnie subiektywny poszukuje związku między stanem swojego zdrowia, a działaniami organów państwa, które determinowane są faktycznym nadużywaniem przez powoda uprawnień procesowych poprzez podejmowanie czynności oczywiście bezpodstawnych, nie jest bowiem realizowaniem prawa do sądu uporczywe wszczynanie postępowań, których przedmiotem są roszczenia i żądania będące w odbiorze racjonalnie rozumującej osoby a limine oczywiście niezasadne.

Reasumując, wobec braku dwóch podstawowych przesłanek odpowiedzialności deliktowej w postaci bezprawności działania oraz wystąpienia obiektywnej szkody niemajątkowej rozumianej jako naruszenie dobra chronionego prawem, roszczenie powoda uznać należało za bezzasadne.

O kosztach Sąd orzekł na mocy art. 98 kpc i zasądził od powoda J. J. na rzecz Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, nie znajdując podstaw do zastosowania dyspozycji art. 102 k.p.c.

SSO Małgorzata Tetkowska